

Arrest

nr. 97 704 van 22 februari 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 30 november 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 oktober 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 januari 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 februari 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. VAN UYTVACNK, die loco advocaat F. VAN OVERMEIREN verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché J. VERSTRAETEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw opeenvolgende verklaringen hebt u de Iraanse nationaliteit en bent u afkomstig uit Karaj. In september 1999 kwam u samen met uw gezin op bezoek bij uw familieleden in België. Op 30 oktober 1999 werd u opgebeld door uw schoonmoeder in Iran. Ze vertelde u dat een dag eerder veiligheidsdiensten jullie woning waren binnengevallen en een huiszoeking hadden verricht. U meende dat u in problemen was gekomen omdat u, als onderdirecteur van een drukkerij, een politiek activist, Rouzbeh Farahani persoonlijk kende en zijn tijdschrift uitgaf. Een doos met boeken die

toebehoorde aan Farahani werd bij u thuis gevonden en meegenomen. Voorts meende u dat men u kon hebben gezocht omdat men u mogelijks had geïdentificeerd op een betoging in Brussel waaraan u in 1999 had deelgenomen. Op 4 november 1999 diende u in België een eerste asielaanvraag in, waarin op 9 januari 2002 een bevestigende beslissing van weigering van verblijf werd genomen. U had immers geen gevolg gegeven aan de vraag om inlichtingen die u aangetekend op uw gekozen woonplaats werd verstuurd op 9 november 2001. Omdat uw schoonvader in de periode van uw verblijf in België overleed besloot u in 2000, op vraag van uw echtgenote, de asielpcedure niet verder te zetten en terug te keren naar Iran. Bij uw terugkeer werd op de luchthaven uw paspoort, met een vervallen visum, afgenomen en aan de politie gegeven. U werd enkele uren ondervraagd en daarna vrijgelaten. Hoewel uit de ondervraging niet bleek dat men u duidelijk van iets verdacht of beschuldigde, dacht u dat men u in verband bracht met Farahani. U diende zich na uw vrijlating gedurende één week dagelijks bij het plaatselijke politiekantoor te melden. U kende verder geen problemen. U vernam dat u omwille van uw afwezigheid op uw werk en omwille van uw problemen was ontslagen. Na uw terugkeer woonde u in bij uw schoonmoeder in Teheran en kon u aan de slag bij een overheidsbedrijf in telecommunicatie. In 1386 (Perzische kalender, komt overeen met 2007 in westerse tijdrekening) verhuisde u naar een eigen woning in Karaj. In 1389 (2010) begon u te werken voor het Ministerie van Arbeid en Sociale Zaken. Naast uw officiële werk verdeelde u in uw vrije tijd verboden boeken aan een grote boekenhandel in Karaj. Deze verboden boeken, "Tavalud e Digar", van Ali Dashti, "23 sal" van Shujaedin Shafa en "Islam der tarikh e Iran" van Nematollah Qazi, kreeg u van uw kennis en tevens voormalige collega F. T. (...) bij de drukkerij, Nashreh Shab Aviz. U zelf bezat ook deze boeken. In 2012 besloot u weer uw familieleden in België te bezoeken. U kwam samen met uw zoon, P. K. Z. (...), op 10 april 2012 in België aan. Tussen 15/03/1391 (4/06/2012) en 17/03/1391 (06/06/2012), belde uw echtgenote u op en zei dat op 09/03/1391 (29/05/2012) een huiszoeking had plaatsgevonden. De agenten in burger zouden agressief zijn geweest, iedereen hebben uitgescholden en naar u hebben gevraagd. De bij u aanwezige verboden boeken werden gevonden en meegenomen. U besloot niet naar Iran terug te keren. U stelde uw zoon voor dat hij zijn universitaire studie in België zou aanvragen. Uw zoon weigerde, zei dat hij geen problemen had en er niets voor voelde om in België te studeren. Op 8 juni 2012 keerde hij alleen terug naar Iran. U diende op 21 juni 2012 een asielaanvraag in. Ter staving van uw asielaanvraag legt u de volgende documenten neer: uw paspoort (dd.30/06/2011, geldig tot 29/06/2016), een kopie van het paspoort van uw zoon, een kopie van uw reisticket naar België (dd.12/02/2012), een kopie van een "ten laste nemen" van u door uw zus, E. K. Z. (...), uw rijbewijs en een ontslagbrief van uw laatste werkgever.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst dient te worden gewezen op talrijke merkwaardigheden en inconsistenties tussen uw opeenvolgende verklaringen waardoor de geloofwaardigheid sterk op de helling komt te staan. Bij uw eerste asielaanvraag op 4 november 1999 verklaarde u tegenover de Dienst Vreemdelingenzaken dat u onderdirecteur was van een drukkerij. U zou er hebben samengewerkt met Rouzbeh Farahani, en diens tijdschrift hebben gedrukt (zie verklaringen DVZ dd. 28/04/2000, vraag 42 p.12,13). Bij uw tweede asielaanvraag op 21 juni 2012, verklaarde u op de vraag naar uw functie binnen de drukkerij/uitgeverij, dat u een verantwoordelijke was van een afdeling die bestellingen opnam en deze doorgaf. U zou persoonlijk niets te maken hebben gehad met het uitgeven en/of het drukken van materiaal. U kende Farahani als één van de klanten die zijn bestellingen kwam doorgeven (gehoor CGVS, p.7,10). Buiten de werkvloer had u geen contact met die man (gehoor CGVS, p.6). Overigens is het merkwaardig dat behalve u zelf, omwille van banden met Farahani, niemand anders van de uitgeverij, noch uw collega's, noch de directie, problemen heeft ondervonden (gehoor CGVS, p.7, 12,15). Meer nog, er dient te worden vastgesteld dat u, hoewel u beweerde ernstige problemen te hebben gekregen in Iran in 1999, u zonder het einde van uw asielpcedure af te wachten besloot terug te keren naar Iran. U gaf hiervoor als reden dat uw echtgenote een verblijf in België niet zag zitten en omdat uw schoonvader was overleden (gehoor CGVS, p.6). Een dergelijke houding staat dan ook haaks op uw beweringen te zijn gezocht door de autoriteiten en hierdoor voor uw leven te vrezen. Na uw aankomst werd u overigens enkel ondervraagd op de luchthaven en werd uw paspoort afgenomen. Naast het feit dat u zich gedurende één week dagelijks diende te melden bij de plaatselijke politie kende u verder geen enkel probleem meer (gehoor CGVS, p.7). Uw bewering een mogelijk dossier te hebben bij de politie waarin u officieel werd aangeklaagd, houdt dan ook geen steek. Gevraagd wat de inhoud van de toenmalige aanklacht was, stelde u dat niet te weten maar veronderstelde dat deze betrekking had op uw relatie met Farahani (gehoor CGVS, p.7,8). Verder blijkt uit uw verklaringen dat naar aanleiding van de eerste huiszoeking zelfs nooit een boete werd gegeven voor het bezit van verboden materiaal (gehoor CGVS, p.8). Nochtans beaamde u dat voor het bezitten

van verboden boeken in Iran doorgaans een geldboete wordt uitgevaardigd (gehoor CGVS, p.14). Dat er aan uw aanvankelijke problemen slechts weinig geloof kan worden gehecht blijkt verder uit het feit dat u er niet in geslaagd bent ook maar enig overtuigend (begin van) bewijs van uw werk bij de uitgeverij/drukkerij en uw beweerde problemen in Iran in het kader van uw eerste asielaanvraag (een arbeidscontract, ontslagbrief van uw werkgever, facturen met de naam van Farahani, convocaties, enz.) aan te brengen. U stelde nochtans te zijn ontslagen op uw werk, omwille van de problemen die u zou hebben gekregen (zie verklaringen DVZ dd.28/04/2000, vraag 42, p.12 en gehoor CGVS, p.4). Bovendien komt uw bewering door de Iraanse autoriteiten als persona non grata te zijn aanzien volledig op de helling te staan door het feit dat u na uw ontslag bij de drukkerij, bij twee verschillende overheidsbedrijven aan de slag kon (gehoor CGVS, p.4) en vervolgens in 2011 een reispaspoort kreeg uitgereikt. Het geheel van bovenstaande elementen ondergraaft fundamenteel uw algemene geloofwaardigheid.

Vervolgens dient te worden vastgesteld dat u uw tweede asielaanvraag, rechtstreeks lieerde aan de problemen die werden uiteengezet bij uw eerste asielaanvraag, waarbij u stelde verboden boeken te hebben uitgegeven. Rekening houdend met de weinig geloofwaardige karakter van uw eerste asielaanvraag, rijzen dan ook vraagtekens bij uw nieuwe asielmotieven. Het is bovendien hoogst bevreemdend dat uw problemen, ingeroepen in het kader van uw tweede asielaanvraag, volgens een zelfde scenario verlopen als de beweerde problemen die u uiteenzette bij uw eerste asielaanvraag. Ook bij het uiteenzetten van uw nieuwe asielmotieven dient gewezen te worden op verschillende tegenstrijdigheden en inconsistenties tussen uw opeenvolgende verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken en op het Commissariaat-generaal. Zo verklaarde u bij de Dienst Vreemdelingenzaken dat uw echtgenote u op 09/03/1391 (10/05/2012) belde met de mededeling dat er een huiszoeking had plaatsgevonden die mogelijks voortvloeide uit uw eerdere problemen (zie CGVS-vragenlijst ingevuld bij de Dienst Vreemdelingenzaken, vraag 5 en vraag 8, p.3). Op het Commissariaat-generaal paste u plots uw relaas aan en stelde dat u werd gezocht omdat u verboden boeken leverde aan een grote boekhandel in Karaj. Bij een huiszoeking zouden enkele exemplaren van deze boeken zijn gevonden en meegenomen. U vermoedde dat de eigenaar van de boekenwinkel misschien problemen had gekregen en naar u had verwezen (gehoor CGVS, p.11,12). U zou van de huiszoeking hebben vernomen toen uw echtgenote u tussen 15/03/1391 en 17/03/1391 (04/06/2012 en 06/06/2012) opbelde. Hierop besloot u niet naar Iran terug te keren. Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheden ontkende u enkel de versie die u gaf bij de Dienst Vreemdelingenzaken (gehoor CGVS, p.10). Een loutere ontkenning is echter geen uitleg voor bovenstaande tegenstrijdigheid. Er werd u op de Dienst Vreemdelingenzaken bovendien duidelijk gemaakt dat u in het kort nauwkeurig de voornaamste elementen moest weergeven waarom u bij uw terugkeer problemen vreest (CGVS-vragenlijst vraag 1). Tot slot blijkt dat u de door u op de Dienst Vreemdelingenzaken afgelegde verklaringen voor akkoord ondertekend heeft nadat deze werd voorgelezen in de door u gekozen taal.

Overigens is het opmerkelijk dat – gelet op de Iraanse context waarin familieleden van gezochte personen zwaar onder druk kunnen komen te staan - u uw zoon op 8 juni 2012, enkele dagen nadat u te weten kwam dat u door de autoriteiten werd gezocht, alsnog naar Iran liet terugkeren (gehoor CGVS, p.9,12,13).

Dat er aan uw beweerde problemen slechts weinig geloof kan worden gehecht, blijkt overigens uit het feit dat u alweer geen enkel begin van bewijs neerlegt van uw beweringen. U stelt weliswaar dat u werd ontslagen op uw laatste werkplaat en legt hieromtrent een ontslagbrief neer. Uit het door u neergelegde document blijkt echter geenszins dat u omwille van problemen met de autoriteiten niet meer gewenst bent op uw werkplaats. In het document wordt enkel vermeld dat men vanaf 10 juni 2012 de samenwerking met u stopzet. Voorts weet u niet of er een klacht tegen u werd ingediend, of u reeds in staat van beschuldiging bent gesteld noch of u intussen reeds een geldboete heeft ontvangen (gehoor CGVS, p.13, 14,15). Ook heeft u geen informatie over de boekhandel aan wie u materiaal leverde (gehoor CGVS, p.14). Bijkomstig dient nog te worden gewezen op het feit dat, van een persoon die verklaart jarenlang in een drukkerij/uitgeverij te hebben gewerkt waar verboden boeken circuleerden, zelf in het bezit is geweest van verboden literatuur én wiens missie was de inhoud van deze boeken kenbaar te maken aan zijn medemens, kan verwacht worden dat hij deze literatuur en hun schrijvers correct kan benoemen. Uit uw verklaringen blijkt echter dat dit niet het geval is. Zo verklaarde u verkeerdelijk dat het boek "23 sal" van de hand van Shujaedin Shafa is en stelde u eveneens verkeerdelijk dat het boek, Tavalud e digar twaalf jaar geleden werd geschreven door Ali Dashti (gehoor CGVS, p.5,6). Gelet op de algemene bekendheid van deze boeken en hun schrijvers, met name het feit dat het boek "Tavalud e digar" door Shujaedin Shafa werd geschreven en "23 sal" van Ali Dashti is, kan worden besloten dat u nooit deze boeken heeft bezeten en/of gelezen. Bovenstaande vaststellingen ondermijnen op fundamentele wijze de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. De informatie waarover het commissariaat-generaal beschikt werd toegevoegd aan uw administratieve dossier.

De overige door u neergelegde documenten doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Aan uw identiteit, nationaliteit en u reisweg naar België wordt niet getwijfeld. Het paspoort van uw zoon bevestigt zijn identiteit en nationaliteit, evenals zijn terugkeer naar Iran. Deze feiten staan evenmin ter discussie.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.“

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekende partij beroept zich in een eerste middel op de schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), in een tweede middel op de schending van artikel 57/3ter van de vreemdelingenwet en in een derde middel op de schending van de rechten van verdediging en van de motiveringsplicht. Hiertoe gaat verzoekende partij in op de motieven van de bestreden beslissing en tracht deze te verklaren dan wel te weerleggen.

De Raad oordeelt dat door de verwevenheid van voormelde middelen deze gezamenlijk behandeld dienen te worden.

2.2.1. De Raad wijst erop dat de procedure voor de commissaris-generaal geen juridictionele, maar een administratieve procedure betreft. Op het administratiefrechtelijk vlak zijn de rechten van verdediging enkel van toepassing op tuchtzaken en derhalve niet op de beslissingen die door de commissaris-generaal worden genomen in het kader van de voormelde wet van 15 december 1980 (RvS 4 april 2007, nr. 169.748; RvS 5 februari 2007, nr. 167.474; RvS 12 januari 2007, nr. 166.615). Bijgevolg kan de schending van de rechten van verdediging niet dienstig worden aangebracht.

2.2.2. Waar verzoekende partij betoogt dat het gehoorverslag van de commissaris-generaal geen enkele bewijswaarde heeft wanneer niet akkoord wordt gegaan met de inhoud van het PV, wijst de Raad erop dat desbetreffend gehoorverslag geen authentieke akte of proces-verbaal is, hetwelk een authentieke weergave bevat van de antwoorden die door de asielzoeker tijdens het gehoor werden aangebracht, maar het niettemin, tot bewijs van het tegendeel, een vermoeden van wettigheid en overeenstemming met de werkelijkheid geniet (RvS 15 februari 2007, nr. 167.854). Het bewijs van het tegendeel impliceert dat de asielzoeker kan bewijzen, aan de hand van concrete elementen, dat wat werd neergeschreven niet zo door hem werd gezegd, doch *in casu* beperkt hij zich tot het betwisten van de bewijswaarde door louter te stellen dat wat in het Nederlands werd opgeschreven niet nog eens kon worden beluisterd in de eigen taal teneinde te controleren of het strookte met de afgelegde verklaringen en worden derhalve zijn beweringen niet ondersteund met concrete en pertinente gegevens (RvS 21 maart 2007, nr. 169.219; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.342; RvS 13 oktober 2005, nr. 150.135), wat niet afdoende is.

2.2.3. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (*vgl.* RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De

ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.5. De Raad stelt net als verwerende partij vast dat verzoekende partij bij het gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken van 28 april 2000 ondubbelzinnig verklaart onderdirecteur te zijn van de drukkerij waar zij werkte en in deze hoedanigheid te hebben samengewerkt met Rouzbeh Farahani, meer in het bijzonder was hij de redacteur van het tijdschrift Nashre Washouman en *“ik drukte zijn tijdschrift”* aldus verzoekende partij. Deze verklaringen werden door verzoekende partij voor akkoord ondertekend (administratief dossier eerste asielaanvraag, stuk 7, p. 12). Betreffende de functie van verzoekende partij in de drukkerij verloopt de conversatie bij het gehoor op het Commissariaat-generaal van 12 oktober 2012 evenwel als volgt:

“Neen ik was niet een uitgever of degene die ze drukte, maar ik was verantwoordel van een afdeling, ik nam de bestellingen op en gaf de bestellingen door.

Dus uw functie was bestellingen opnemen en doorgeven? Ja” (administratief dossier, stuk 3, p. 10).

In deze laatste versie is duidelijk geen sprake van de toch wel hoge functie van onderdirecteur en wordt, in tegenstelling tot het bij het gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken affirmatief stellen zelf de tijdschriften te hebben gedrukt, het ook maar iets te maken hebben met het drukken zelf flagrant ontkent.

Het desbetreffend verweer van verzoekende partij, met name dat *“de twee versies met wat goodwill en begrip voor een verschil in vertaling of interpretatie perfect met elkaar te rijmen zijn”* kan door de Raad niet worden aangenomen. Vooreerst zijn beide uiteenlopende versies elk op zich dermate duidelijk dat geen van beide voor enige interpretatie vatbaar is. Voorts stelt de Raad vast dat verzoekende partij op geen enkele wijze aanduidt hoe etymologisch of door meervoudige betekenis van woorden en begrippen in de vertaling deze conversatie op een foutieve wijze kon zijn neergeschreven. Voormelde flagrante tegenstrijdigheid betreffende de tewerkstelling van verzoekende partij, die een uiterst wezenlijk element uitmaakt in het door haar voorgehouden asielrelaas, ondermijnt de geloofwaardigheid van dit relaas op fundamentele wijze.

2.2.6. Voor wat betreft de opmerking van verzoekende partij dat het gegeven dat andere personen van de drukkerij geen problemen ondervonden geen argument is om te besluiten dat haar vrees voor vervolging ongegrond zou zijn, oordeelt de Raad het evenwel volstrekt onaannemelijk dat verzoekende partij, die enkel de te drukken bestellingen aannam en doorgaf, wel door de autoriteiten werd gevisieerd en de leden/andere leden van de directie ongemoeid werden gelaten. Immers geeft verzoekende partij zelf in het verzoekschrift aan dat haar *“verantwoordelijke functie het aannemelijk maakt dat zij mee geassocieerd werd met alle werken die door de betrokken drukkerij werden gedrukt”*. Verzoekende partij toont niet aan waarom leden of andere leden van de directie, waaronder de directeur zelf, niet op dezelfde wijze zouden worden geassocieerd waardoor ook zij ingevolge de samenwerking met een politiek activist in de problemen zouden komen. In deze door verzoekende partij zelf geschetste context is het volstrekt onaannemelijk dat enkel zij omwille van deze samenwerking problemen zou hebben gekend en niet de andere verantwoordelijken van deze drukkerij.

2.2.7. Betreffende de vrijwillige terugkeer naar Iran *anno* 2000 betoogt verzoekende partij dat haar echtgenote op dat moment een verblijf in een vreemd land niet aankon en wou terugkeren naar Iran. Verzoekende partij meent een fundamenteel recht te hebben op gezinsleven en is daarom haar familie gevolgd.

De Raad oordeelt dat door het laten prevaleren van een recht op gezinsleven en bijgevolg haar echtgenote te volgen naar Iran verzoekende partij zelf aangeeft geen nood te hebben aan internationale bescherming wat wijst op een ongegronde vrees voor vervolging of *idem dito* reëel risico op ernstige schade. Bovendien wordt het gezinsleven door de echtelingen zelf geschonden doordat de echtgenote van verzoekende partij met haar persoonlijke problemen geen rekening houdt en zelf beslist terug te keren naar Iran, een situatie waaraan een einde kan worden gesteld door te besluiten toch samen in België te blijven. De terugkeer van verzoekende partij zonder het resultaat van de asielaanvraag af te wachten ondermijnt verder op fundamentele wijze de geloofwaardigheid van de voorgehouden problemen.

2.2.8. Waar verzoekende partij poneert dat de terugkeer van haar zoon naar Iran *“een eigen beslissing is”*, wijst de Raad er evenwel op dat dit betoog geen afbreuk doet aan de motivering dat het opmerkelijk is dat – gelet op de Iraanse context waarin familieleden van gezochte personen zwaar onder druk kunnen komen te staan – verzoekende partij haar zoon op 8 juni 2012, enkele dagen nadat zij te weten

kwam dat zij door de autoriteiten werd gezocht, alsnog naar Iran liet terugkeren. Het is immers volstrekt ongeloofwaardig dat indien verzoekende partij dermate zwaar zou worden vervolgd door haar autoriteiten dat iemand van de rechtstreekse familie, gezien voormelde gekende context, vrijwillig zou terugkeren naar Iran en zich aldus blootstelt aan een zware confrontatie met de autoriteiten.

2.2.9. Betreffende de vaststelling dat geen geldboete werd opgelegd voor het bezit van verboden boeken naar aanleiding van de huiszoeking in oktober 1999 werpt verzoekende partij op dat verwerende partij haar problemen met de Iraanse autoriteiten minimaliseert door te stellen dat dit gebrek aan boete duidt op een niet vervolging en wijst zij erop dat zij zich bij terugkeer naar Iran wel degelijk gedurende een week dagelijks diende aan te melden bij de politie wat toch wijst op het feit door de autoriteiten te worden gevisieerd.

De Raad stelt vast dat verzoekende partij zelf aangeeft dat zij na haar week meldingsplicht geen problemen meer heeft ondervonden en evenmin een boete kreeg voor de bij de huiszoeking van oktober 1999 gevonden verboden boeken (administratief dossier, stuk 3, p. 8). De loutere vaststelling van verwerende partij dat desbetreffend geen boete werd uitgeschreven is dan ook terecht.

2.2.10. Betreffende de tewerkstelling bij de overheidsbedrijven argumenteert verzoekende partij dat het problemen krijgen met de politionele diensten niet uitsluit dat men voor een overheidsbedrijf zou kunnen werken en niet impliceert dat men in een volledig sociaal isolement zou komen te verkeren.

De Raad wijst erop dat indien iemand voor een overheidsinstelling werkt en tijdens deze periode van tewerkstelling problemen krijgt met de politie – wat niet de situatie is van verzoekende partij – beide situaties perfect kunnen samengaan en dat het al dan niet verkeren in sociaal isolement niet louter afhankelijk is van een tewerkstelling bij de overheid. Verzoekende partij beweert evenwel om reden van haar verbondenheid met de politieke activist Rouzbeh Farahani en het leveren van drukwerk voor hem door de Iraanse autoriteiten dermate zwaar te zijn vervolgd dat zij een asielaanvraag indiende in België. Ook nu nog zou zij door de Iraanse autoriteiten worden gevisieerd om reden van haar dossier uit het verleden (administratief dossier, stuk 7, vragenlijst, vraag 5, p. 3). Het is dan ook volstrekt ongeloofwaardig dat indien verzoekende partij reeds sedert 1999 zwaar door de Iraanse autoriteiten zou zijn gevisieerd zij tot tweemaal toe een betrekking aangeboden kreeg bij de overheid, meer in het bijzonder na haar terugkeer in 2000 bij een overheidsbedrijf in telecommunicatie en in 2010 bij het Ministerie van Arbeid en Sociale Zaken. Dat verzoekende partij een dergelijke tewerkstelling genoot, verhindert aan de door haar voorgehouden vervolging enig geloof te hechten.

2.2.11. De bewering van verzoekende partij dat er hoegenaamd geen tegenstrijdigheid is tussen de aangehaalde redenen van de nieuwe asielproblemen en meer in het bijzonder van de huiszoeking van mei 2012 daar er ook nu werd gezocht naar verboden boeken en het dan ook logisch is dat dit wordt gelinkt aan eerdere problemen met de detectie van verboden boeken, kan door de Raad niet worden gevolgd nu deze bewering niet overeenstemt met de inhoud van het administratief dossier. Verzoekende partij geeft bij het gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken duidelijk aan dat men haar eerst op haar werk is komen zoeken waarna bij huiszoeking thuis opnieuw verboden boeken werden gevonden. Op de uitdrukkelijke vraag wat de agenten kwamen doen op haar werk antwoordt verzoekende partij, bij vraag 5, dat ze vroeger reeds een dossier had en toen reeds verboden boeken uitgaf, wat zij bevestigt bij vraag 8 (administratief dossier, stuk 7, vragenlijst). Verzoekende partij legt bij de Dienst Vreemdelingenzaken duidelijk het accent op het activeren van een oud dossier waarom men haar zocht en een huiszoeking uitvoerde. Wanneer evenwel bij het gehoor op het Commissariaat-generaal wordt opgemerkt dat het totaal ongerijmd is dat de autoriteiten plots in mei 2012 naar haar op zoek zijn daar waar deze autoriteiten, gezien haar officiële uitreis, perfect op de hoogte zijn van het feit dat verzoekende partij in het buitenland verblijft, legt verzoekende partij plots de oorzaak van haar nieuwe asielproblemen in het vermoeden dat de eigenaar van de boekenwinkel in Karaj waaraan zij verboden boeken leverde misschien problemen had gekregen en naar haar had verwezen (administratief dossier, stuk 3, p. 12). Deze twee uiteenlopende versies bevestigen verder het ongeloofwaardig bevinden van het voorgehouden asielrelaas.

2.2.12. Verzoekende partij poogt de verschillende data van het ogenblik van de mededeling door haar echtgenote dat er opnieuw een huiszoeking had plaatsgehad te vergoelijken door de stelling dat het niet eenvoudig is enkele maanden na de feiten alles terug te moeten reconstrueren.

De Raad is echter van oordeel dat van een dermate ingrijpende gebeurtenis, vooral omdat op dat ogenblik ook wordt beslist dat een terugkeer naar het land van herkomst onmogelijk is en verzoekende

partij minstens voor lange tijd gescheiden zal zijn van haar echtgenote – verzoekende partij hecht nochtans veel belang aan haar fundamenteel recht op gezinsleven, zoals blijkt uit het verzoekschrift – kan worden aangenomen dat deze in het geheugen staat gegrift. Dat verzoekende partij deze mededeling nu eens plaatst op 9/3/1391 en dan weer ergens tussen 15 en 17/3/1391 is dan ook niet aanvaardbaar. Bovendien wijst de Raad erop dat de motivering van de bestreden beslissing als geheel moet worden gelezen en niet als een samenstelling van aparte componenten die elk op zich een beslissing kunnen dragen.

2.2.13. Het verweer van verzoekende partij dat verwerende partij zich ten onrechte baseert op de kennis van de boeken die door de uitgeverij worden uitgegeven terwijl dit uiteraard geen criterium kan zijn voor de Iraanse autoriteiten om al dan niet te vervolgen, kan door de Raad niet worden gevolgd. Het is immers duidelijk dat op dit criterium niet zal worden vervolgd, wel is het volstrekt ongeloofwaardig dat verzoekende partij die zelf verboden boeken aan de man brengt er niet in slaagt van boeken van algemene bekendheid de juiste literatuur bij de juiste schrijver te plaatsen. Aan het verdelen in haar vrije tijd van verboden boeken aan een grote boekenhandel in Karaj kan dan ook niet het minste geloof worden gehecht.

2.2.14. De door verwerende partij vastgestelde flagrante tegenstrijdigheden, onjuistheden, onaannemelijkheden en ontstentenis van bewijs betreffende wezenlijke elementen van het voorgehouden asielaas verhinderen terecht aan dit beweerde relaas enig geloof te hechten en laten niet toe verzoekende partij de status van vluchteling met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet toe te kennen.

2.2.15. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoekende partij toont evenwel niet aan dat er heden in Iran een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon impliceert.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.16. Waar wat betreft de opgeworpen schending van artikel 57/7ter van de vreemdelingenwet wijst de Raad erop dat voor de toepassing van dit artikel, waarbij de commissaris-generaal toch het voorgehouden asielaas bij ontstentenis van stukken geloofwaardig kan achten, dient te worden voldaan aan vijf cumulatieve voorwaarden. Artikel 57/7ter e) van de vreemdelingenwet bepaalt als laatste voorwaarde dat vast dient te staan dat “*de verzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd*”. Zoals *supra* uitvoerig werd toegelicht, oordeelt de Raad dat het asielaas van verzoekende partij als volstrekt ongeloofwaardig moet worden beschouwd. De Raad stelt vast dat geenszins aan de voorwaarden is voldaan om toepassing te maken van artikel 57/7ter van de vreemdelingenwet.

2.2.17. De middelen zijn ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig februari tweeduizend dertien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT